

LOES

DEN HOLLANDER

THRILLER

WURGCONTRACT

Hij is mooi, hij is slim. En levensgevaarlijk.

DE CRIME COMPAGNIE

1. X

Vannacht droomde ik dat ik een einde maakte aan haar leven. Ik zag dat ze haar ogen opensperde, er kwam een dun straaltje kwijl tevoorschijn uit haar rechtermondhoek, ze hield haar adem in en ze probeerde iets tegen me te zeggen. Sorry, misschien?

Toen het gebeurde was het al veel te laat voor een 'sorry'.

Ik dacht dat ik klaar was met haar. Ze is dood, al denkt de rest van de wereld dat ze nog leeft. Dat heb ik slim aangepakt. Onderschat mij niet, en denk ook niet dat je me ongestraft een loer kunt draaien.

Ik ging ervan uit dat ik haar had gewist, maar na die droom is opeens alles weer teruggekomen wat te maken heeft met wie ik ben geworden.

Ik was veertien en meneer pastoor zei tegen mijn moeder dat ik een van de vrijgekomen plekken in het jongenskoor kon opvullen, omdat er aan mijn stem nog niets te horen was wat kon duiden op naderende veranderingen. Hij had dringend behoefte aan nieuwe zangers en de discipline van twee keer per week repeteren zou goed zijn voor mijn ontwikkeling.

'Doe het niet,' adviseerde mijn vader, toen hij dit hoorde. Hij was op dat moment toevallig niet dronken. 'Het is geen koor, het is een viespeukenclub. Mannen in zwarte jurken, vertrouw

ze nooit. En waarom komt die pastoor hier eigenlijk zo vaak op de koffie?’

Mijn moeder antwoordde dat ze veel steun kreeg van deze man en dat ze niet wist wat ze zonder hem zou moeten beginnen. Daarna zei ze tegen mij dat ik naar het koor moest.

Ik had geen geweldige zangstem, maar kon goed toon houden en ik hoefde tijdens het zingen weinig adem te halen. Waarom ik vooral graag naar het koor ging, was omdat ik de liederen die we instudeerden mooi vond. De pastoor was een voorstander van missen die gezongen werden in het Latijn. Hij trok zich niets aan van opmerkingen van zijn parochianen over zijn ouderwetse en achterhaalde opvattingen, en hij weigerde de gezangen in het Nederlands te laten zingen. Ik vond hem een interessante man, ook al liep hij als enige in de pastorie nog rond in wat mijn vader ‘een zwarte jurk’ noemde. Hij was anders dan de twee kape-laans die ook in de pastorie woonden en die in die tijd al geen soutane meer droegen, maar altijd rondliepen in een zwart pak met zwart overhemd en een witte boord. Ik had ontzag voor die mannen.

Ik overwoog serieus een toekomst als priester, maar toen ik het op een zondagmiddag waagde om die mogelijkheid hardop uit te spreken, sloeg mijn vader met een vuist op de leuning van zijn stoel en schreeuwde me toe dat hij liever mijn beide benen brak dan toestaan dat ik een van die viespeuken werd die volgens hem allemaal van de verkeerde kant waren.

Mijn moeder zette daarna haastig een cola-cognac voor hem neer. Beter gezegd: een cognac-cola. Hij slurpte het glas in één teug leeg en bestelde er nog een.

Er kwamen opeens twee jongens niet meer zingen. De pastoor legde uit dat ze de baard in de keel hadden gekregen. Dat vond ik een vreemde term en ik vroeg aan mijn moeder wat dit bete-

kende. Ze legde uit dat de stem van een jongen kon veranderen als de mannelijke hormonen zich gingen ontwikkelen. Ik vroeg niet verder, omdat er voor mijn gevoel een soort dreiging achter deze woorden schuilging. Mannelijke hormonen, veranderingen; daar wilde ik niets mee te maken hebben. Ik deed extra mijn best tijdens de repetities van het koor en ik keek de hele week uit naar de zondag, want dan zongen we de hoogmis om tien uur, in toen nog een volle kerk. Ik was zielsgelukkig als ik de pastoor goedkeurend in mijn richting zag knikken.

Ik was al een paar maanden lid van het koor toen meneer pastoor me na een repetitie aanwees om te helpen met de muziekbladen opruimen. Een van de andere jongens zei dat hij ook wel wilde helpen, maar hij werd op een vriendelijke manier afgewezen en uitgenodigd voor een andere keer.

Ik werd er warm van.

Meneer pastoor vroeg hoe het thuis ging, terwijl we de muziekbladen ordenden en in de kast legden. Ik vertelde aarzelend dat er veel ruzie was, vooral als mijn vader te veel gedronken had.

Meneer pastoor zuchtte diep en zei dat hij precies begreep waar ik het over had. Daarna legde hij uit dat hij ook een vader had gehad die niet van de drank kon afblijven en dat hij daarvoor naar het seminarie was gevluht. Zonder spijt, dat wilde hij er heel nadrukkelijk aan toevoegen. Zijn volgende vraag had ik niet zien aankomen. 'Krijg je wel genoeg te eten?'

Mijn adem stakte in mijn keel. Ik zag hem naar mijn magere lijf kijken en voelde me betrappt.

'Ik zie het al,' zei meneer pastoor. 'Dat is een moeilijk onderwerp, hè? Ook dat herken ik, jongen.' Hij stak zijn hand in de zak van zijn soutane en legde iets op de rand van de tafel. Ik zag dat het een zilveren rijksdaalder was. Een rijksdaalder!

'Daar kun je een paar broodjes en wat vleeswaren en nog iets

lekkers voor kopen,' zei meneer pastoor. 'Die rijksdaalder is voor jou, maar eerst moet je me een beetje helpen. Ga maar met je buik tegen de tafel aan staan en laat dan je broek en je onderbroek even zakken. Het is zo gebeurd en het doet geen pijn.'

Hij had gelijk, het deed geen pijn.

DEEL 1 – HET VERHAAL VAN GABY

1. GABY

Naam: Gaby Hemkes

Leeftijd: 47 jaar

Beroep: secretaresse

Woonplaats: Winkel, tijdelijk Alkmaar

Burgerlijke staat: ligt in scheiding na huwelijk van 27 jaar met Jan Pieter Boelevan

Kinderen: een dochter, Liesbeth Boelevan, 26 jaar, verloskundige, woont tijdelijk met partner Steffan in Amerika

Uiterlijke kenmerken: lengte 1m66, slank figuur, rossig kort haar. Neus vol sproeten, volle lippen en kleine voeten

Drie weken voordat de hemel naar beneden viel, dacht Gaby nog dat ze alles in haar leven op orde had. Het lege nest begon te wennen, er was sprake van een overzichtelijk leefritme, de verkoop van hun tweede huis had een geweldige winst opgeleverd en Jan Pieter begon weer te praten over vrijen.

Nu schaamt ze zich beetje voor hoe ze verlangde naar vrijen met haar man. Ze denkt dat ze dit niet snel zal toegeven, mocht iemand haar ernaar vragen.

Denken is natuurlijk iets heel anders dan uitspreken. Ze zou in

dit opzicht best een beetje op Jan Pieter willen lijken. Recht voor zijn raap zeggen waar het op staat, zonder je te bekommeren om wat je tewegg kunt brengen. Een uitspraak over gekwetst voelen of beledigd zijn met een achteloos handgebaar tot lichtgeraaktheid en aanstellerij verklaren. Het tonen van verdriet belachelijk maken.

Je zou daar als slachtoffer natuurlijk kritisch op kunnen reageren, maar ze kijkt wel uit om Jan Pieter te bekritisieren. Hij waant zich niet alleen onaantastbaar, hij is het ook met zijn vlotte babbel en zijn talent om degene die klaagt aansprakelijk te stellen voor zijn of haar eigen teleurstelling. Jan Pieter is met afstand een meester in rollen omdraaien. Hoe vaak heeft hij wel niet tegen Gaby gezegd dat ze hem uitlokte om dingen te doen en te zeggen die hij eigenlijk niet van plan was? Hoe is het toch mogelijk dat ze serieus van slag was na zulke uitspraken en zich urenlang bleef afvragen wat ze verkeerd had gedaan?

Voorals hij een borrel te veel had gedronken, zei hij zonder een spoor van gene dat zijn achternaam 'King' had moeten zijn. Dan zweeg Gaby, maar hun dochter Liesbeth stak haar afkeer van deze uitspraak nooit onder stoelen of banken. Die was wat je noemt wél partij voor hem. Wat nu gaande is gaat aan Liesbeth voorbij, omdat ze met haar partner Steffan voor drie jaar naar Amerika is verhuisd. Steffan is door de marine uitgezonden voor een geheim project, zelfs Liesbeth schijnt niet te weten waar het om gaat. Huisvesting is voor hen geregeld, maar daar staat tegenover dat ze hun huis in Alkmaar gedurende de tijd dat ze in Amerika zijn niet mogen verhuren. Gaby reed daarom iedere week naar Alkmaar om post te ordenen, het huis te luchten, kranen open te zetten en toiletpotten door te spoelen. Ze verzorgde ook de planten en dweilde nu en dan de vloeren. Ze is voorlopig niet van plan om haar dochter en schoonzoon ergens van op de hoogte te stellen. Ze zou ook niet weten hoe ze dit moet vertellen, ze schaamt zich te diep.

Het hele circus begon toen Jan Pieter negen weken geleden op een dinsdagmorgen met spoed naar het kantoor van zijn directeur moest komen en te horen kreeg dat hij met onmiddellijke ingang op non-actief werd gesteld, in verband met meerdere klachten over grensoverschrijdend gedrag.

De directeur vertelde dat er een onderzoek was gestart naar de aard en de ernst van de beschuldigingen en dat Jan Pieter gedurende dat onderzoek niet aanwezig mocht zijn op de werkvloer.

Jan Pieter beweerde dat hij niet kon begrijpen dat dit allemaal over hém ging.

Gaby trof hem, toen ze doodmoe thuiskwam na een middag in de sportschool, ladderzat aan. Hij bralde en kwijlde, struikelde over zijn woorden, hikte en boerde. Er was geen touw aan vast te knopen. Het enige woord dat ze goed kon verstaan was: grensoverschrijdend. Ondanks het gehik, het gestotter en het gebral lukte het hem om juist dit woord zonder haperen uit te spreken.

Grensoverschrijdend.

Daar staan tegenwoordig de kranten vol van en het is bij vrijwel iedere talkshow een repeterend onderwerp van gesprek. Grote namen van televisie komen langs en worden beticht van verbaal geweld en verregaande handtastelijkheid tot seks zonder toestemming aan toe.

Gaby dacht aanvankelijk dat het bij Jan Pieter over verbaal geweld ging en daar kon ze zich vanaf het moment dat het woord 'grensoverschrijdend' op tafel kwam iets bij voorstellen. Dat zei ze ook direct tegen hem, toen ze hem een paar papieren servetten aanreikte om zijn neus te snuiten en zijn dronkenmanstranen te drogen. Ze merkte dat ze boos was, maar nog niet kwaad. Nog niet woedend. Dat kwam later.

De eerste dagen nadat ze had gehoord dat hij op non-actief was gesteld, voelde ze nog iets wat in de buurt kwam van medelijden.

Ze dacht: dat komt ervan als je alles maar zegt wat er in je opkomt en weigert om je af te vragen wat je aanricht. Ze verwachtte boze opmerkingen, stemverheffing en laatdunkend commentaar, omdat ze dat van hem gewend was. Maar wat ze verwachtte, gebeurde niet. Hij was stil, teruggetrokken, in zichzelf gekeerd. Soms vroeg Gaby zich af of hij wel in de gaten had dat zij ook aanwezig was. Ze dacht: hij denkt na, hij beseft eindelijk wat hij teweeg kan brengen. Ze overwoog hem te adviseren om hulp te zoeken en toen ze op het punt stond om dit aan te kaarten, kwam ze in de supermarkt een van zijn collega's tegen, die duidelijk zin had in een gesprek.

Het lukte haar om haar gezicht in de plooi te houden toen ze erachter kwam dat Jan Pieter niet alleen verbaal zijn boekje te buiten was gegaan, maar dat hij vooral beschuldigd werd van seksueel grensoverschrijdend gedrag en dat inmiddels door vier vrouwelijke medewerkers aangifte tegen hem was gedaan. Bij twee van hen zou het gaan om verkrachting.

Toen ze hem daar thuis mee confronteerde, zei hij dat hij nooit aandacht aan andere vrouwen zou hebben besteed als hij seksueel bij haar had kunnen vinden wat hij nodig had.

Ze heeft nog die avond haar koffers gepakt en is vertrokken naar het huis van haar dochter. De scheiding is ingezet, ze heeft zich ingeschreven bij een makelaar en al twee keer op een appartement geboden. Maar ze haast zich niet, want dat huis gaat ze vinden, zeker nu de gekte op de huizenmarkt aan het luwen is. Ze voelt zich goed in het huis van haar kind, ze blijft dus voorlopig rustig zitten waar ze zit. Tot nu toe heeft ze in de appcontacten met Liesbeth niets verteld over wat er gaande is. Ze zorgt ervoor dat alles wat ze appt gezellig en vrolijk klinkt, en ze beperkt het beeldbellen tot kantooruren, omdat dit beter uitkomt in verband met het tijdverschil.

Ze heeft besloten zich geen zorgen te maken over de toekomst, want ze heeft het veel te druk met afscheid nemen en opnieuw

beginnen. Dat afscheid moet vorm krijgen, zelfs al betrapt ze zich nog op hoop dat uit het onderzoek naar Jan Pieter zal blijken dat de dames die aangifte deden een zondebok zochten voor hun frustraties. Maar dat ze daarop hoopt, vertelt ze aan niemand, zelfs niet aan haar vriendin Annet, die ze heeft leren kennen op de sportschool waar Gaby – ook nu Annet na een zware operatie aan haar rug tijdelijk niet mag sporten – iedere week haar programma afwerkt.

Misschien zou een nieuwe man in haar leven de reden kunnen zijn om weer zin in de toekomst te krijgen en om aan Jan Pieter duidelijk te maken dat ze hém niet nodig heeft.

Ze wil hem niet meer nodig hebben.